

II.

carry you there,
and go so swiftly!
had said that the girl who
to have had the Prince up
and west of the moon, an
find him again, so he had
hear if the West Wind
did the West Wind; 'so
I will go with you
either of us

„**Ch**ci ji požádat, aby se ke mně nastěhovala.“

„Jo, jo, zajímalo mě, jestli by sis mohl v sobotu zase vzít Jeana-Pierra. Budu v Romfordu počítat auta v dopravní zácpě, no věřil bys tomu? V sobotu. Bude tam nějaká sportovní akce nebo co –“

„Slyšela jsi mě?“

„Jo. Objednáváš si úklid. Bla bla bla. Musela bych ho k tobě hodit v dost nekřesťanskou hodinu, už někdy před šestou, ale bude ti spát určitě až do osmi, takže by to fakt –“

„Slyšela jsi, proč si objednávám úklid?“

„Proč? Nevím. Abyš měl doma čisto? Co to je za otáz-?“

„Asi Kumiko požádám, aby se ke mně nastěhovala.“

„...“

„...“

„Aby se k tobě nastěhovala?“

„No, rád bych.“

„**ABY SE K TOBĚ NASTĚHOVALA!?**“

„Já vím, že je to trochu narychlo.“

„*TROCHU NARYCHLO?* Znáte se dva týdny! Jestli vůbec! Co jste zač? Jepice?“

„Amando –“

„Tati, mluvíš jako blázen. Sotva ji znáš.“

„No právě. Já ji zkrátka hrozně moc chci poznat. Připadám si skoro až hamižný.“

„A chceš to provést takhle? Zabouchnul ses, fajn, mám z tebe radost, ale taky mám trochu obavy, Georgi. Zlomíš tě to. Miluješ příliš a ženský tě nikdy nedokážou milovat tolik a rozhodně ji nemůžeš teď požádat, aby se k tobě nastěhovala. Utekla by na míle daleko. A proč taky ne? Každá by utekla.“

„Ona ale není jako každá.“

„To je možná pravda, ale jestli není mimozemšťanka –“

„Něco ti povím.“

„– tak si bude myslet, že jsi blázen.“

„Kdybys ji znala, tak bys tohle neříkala. Připadá mi to už teď tak přirozený, tak snadný...“

„Vidíš, jak brzo je na stěhování? Ještě ji ani neznám.“

„Co kdybys s námi zašla v sobotu na večeři?“

„Ale vždyť já jsem přece v Romfordu a potřebuju u tebe nechat Jeana-Pierra –“

„Tak potom, až ho vyzvedneš.“

„To nejde. Večer mu má volat Henri a já –“

„Jen chci, aby ses seznámila s –“

„A proč bych to měla dělat? Proč bych si měla zapamatovat její jméno, když pak s tebou už nikdy nepromluví, až ji po dvou týdnech požádáš o nastěhování?“

„Víš, Amando, někdy si říkám, jak si můžeš myslet, že se mnou takhle můžeš mluvit.“

„Já...“

„...“

„...“

„...“

„Amando?“

„...“

„Ale ne, neplakej, zlatíčko, já to tak nemyslel.“

„Ne, ne, já vím, že ne, a přesně proto brečím. Pošleš mě do háje, ale děláš to tak mile a máš pravdu a já nevím, co to se mnou je, jsem taková zlá mrcha.“

„Nejsi zlá –“

„Jsem! Se podívej! Jak můžeme vědět, jestli nebrečím jenom proto, abys mě rychle uklidnil, že vůbec zlá nejsem?“

„To děláš?“

„Nevím!“

„Zlatíčko, co se děje?“

„...“

„Tak dlouhé povzdechnutí nikdy není dobré znamení...“

„Myslím, že jsem to posrala s holkama v práci.“

„Ach, Amando.“

„Já vím, ani mi nemusíš nic říkat.“

„S jakýma holkama?“

„Co?“

„O jaký holky v práci jde?“

„Furt ty samý. Mei a Rachel.“

„Rachel. Ta, co mluví v otázkách.“

„A Mei je ta, co nemá umělý prsa, ale vypadá, že má. Vidíš? To je ten problém. Něco mě napadne a hned to tak i řeknu.“

„Co se stalo?“

„To samý jako vždycky. Otevřela jsem tu svou velkou, nevymáchanou, zasranou hubu.“

„Byl bych rád, kdybys ne-“

„Teď mě prosím o sprostých slovech nepoučuj, tati.“

„Promiň.“

„Já to, já to prostě nechápu. Jak to lidi dělají? Jak se spolu tak snadno baví? Jak se jim vždycky podaří, já nevím, vklouznout do toho a uvolnit se. Přejde vtipná replika a žerty a prostě pohodička a já tam jenom sedím a přemýšlím: *Fajn, o čem se to bavíme? Co bych měla říct? A co bych neměla říct? A jak bych to měla a neměla říct?* A když do hajzlu konečně něco řeknu, jsme o tři témata dál.“

„Mohla bys s nějakým tématem začít ty sama?“

„Tím si naběhnu ještě víc. Všechno to prostě začalo jít z kopce na tom příšerném pikniku, když jsem jim řekla, jak moc nesnáším tu ohyzdnost na Mayfair –“

„Jakou ohyzdnost?“

„Památník zvířatům ve válce.“

„Fakt? Ten se ti nelíbí?“

„...“

„Ale, zlatíčko, teď ani nevím, *proč* pláčeš, ale prosím...“

„Protože nechápu, jak si spolu lidi povídají, tati. Snažím se, ale vždycky to podělám, převrhnou porcelán, plivnu do polívky, poruším všechna pravidla, který mi nikdo ani neřekl.“

„No jo, to je anglická specialitka. Mají rádi nepsaná pravidla.“

„Jo, ale já jsem Angličanka. Jsem jedna z nich.“

„Myslím, že určitě nejsi jediná, která se cítí odstrčená.“

„Ale to je právě ono. Cítím se odstrčená. Mělo to přestat, až vyrostu, ale...“

„Inteligentní lidé se často cítí odstrčení, broučku.“

„Zas tak inteligentní nejsem. Jako jsem chytřejší než Rachel... a než Mei asi taky, i když ona je samý překvapení. Takže nevím, možná jo. Ale k čemu je inteligence, když říkáš slova, ale nikdo neslyší, co máš na srdci?“

„Mrzí mě to, drahoušku. Třeba to od počátku nebyly moc dobré kamarádky...“

„Ale někdo se přece najít musí! Je mi skoro šestadvacet a nemám žádnou nejlepší kamarádku. Víš, jak divný to je u holky? S holkama je to neustále o tom, kdo je tvoje nejlepší kámoška, i když se třeba nesnášíte.“

„Kluci mají taky nejlepší kamarády.“

„O to fakt nejde. Já prostě zažívám dvě a půl desetiletí špatnejch začátků. Celou dobu sedím za sklem a přemýšlím, jak se dostat dovnitř a jak tam zůstat.“

„Mohlo by to být horší. Mohlo by to být pět desetiletí.“

„Tys nikdy neměl problém dostat se za sklo, Georgi.“

„Ale mám problém ostatní přesvědčit, aby tam zůstali se mnou. To je to samý, jen z druhé strany.“

„Máma zůstala.“

„Chvíli.“

„Dlouhou chvíli. Pořád se kamarádíte.“

„Kamarádka je něco jiného než manželka, Amando.“

„Jo, já vím. Já vím. Mám... Prostě to je teď v práci těžký. A doma taky. Henri volá a mluví s Jeanem-Pierrem a je zdvořilej. Přátelskej, zdvořilej a slušnej, do hajzlu. A to mi pokaždý roztrhne srdce na tři kusy...“

„Fajn, už ti nebudu říkat, ať nepláčeš. Možná to pomáhá.“

„Tohle ne. To jsou našťvaný slzy. *Nesměj se.*“

„Zlatíčko, jestli ti to pomůže, tak já jsem tvůj kamarád.“

„Ale tati. Vždyť víš, že to se nepočítá.“